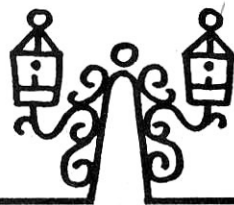

Skinnarin leposija

Juhannuksen paremmalla (?) puolella kuulutettiin **Kustaa Skinnarin** hautaa, kysyttiin, kuka tiesi neuvoa. Kirjojen mukaan 1916 kuolleen Skinnarin hauta on Oulun hautausmaan vanhan osan korttelissa 9, jonka läntistä (lounaista) rajaa osoittaa suora kävelypolku, joka johtaa rautatienpuoleisessa muurissa olevalle suljetulle pikkuportille. Arvaan, että neuvoja löytyisi hautausmaan toimistosta, mutta kysynpä, minäkin!

Vuonna 1835 Hailuodossa syntynyt Kustaa Skinnari oli talollisen poika, joka Krimin sodan vuotena 1854 muutti Ouluun ja otti pestin merimieheksi. Skinnarista kerrotaan, että hän oli tulisieläinen nuorukainen. Siitä ja merimiehen urasta on säilynyt ainakin yksi muisto: suosittu merimieslaulu **Hyvästi, rakas Kreetuni**. Tarinan laulun synnystä, ainakin sanojen osalta, on kertonut oululainen merimiehenpoika **Kyösti Haataja**.

Haataja, sittemmin tunnettu professori, sen laulunkin on muistiin merkinnyt. Kustaa oli rakastunut **Greta**-nimiseen norjalaistyttöön, kun oululaisen kauppiaan **Isak W. Fellmanin** ("Pikku-likka"!) parkki Frans oli talvehtinut Norjassa. Taisi kyllä olla tosirakkautta, mutta — laiva vei eikä siinä itku auttanut. Jäähyväishetki oli kyllä haikia . . .

Kupe Haataja näitä tiesi ja oli ymmärtänyt panna myös talteen. Kupan isä oli perämies **Jaakko Haataja**, sen kuuluisan Laiva Toivo, Oulun sepittäjä, Skinnaria kymmenkunta vuotta nuorempi. Lienevätkö sattuneet samaankin laivaan! Minäkin olen kerran jos toisenkin "Kreetua" jos "Toivoakin" laulanut, toisten perässä.

Laulu — kumpikin! — sisältyy Oulu-seuran toimittamaan Pohjoisen kirjaan **Oulussa laulettua**, nuotteineen. Siinä kirjassa ne ovat nämä Skinnarin henkilötiedotkin ja myös toinen aivan toisenlainen laulunsa **Kirkasta, oi Kristus, meille** (Ristinuhri Golgatan).

Merenkulkija Skinnari tuli lestadiolaiseen herätykseen ja vsta 1869 alkaen hän ryhtyi saarnaamaan. Ja tulisieläinen kun oli, hänestä tuli vaikuttava saarnamies. Hän valitsi maalliseksi elinkeinokseen lohikaupan, joka teki aiheelliseksi matkustelun ympäri maan.

Väinö Havas on kertonut, että myös eversti **Leopold Top(p)eliuksen** huvilassa Helsingissä jyrisi isokokoisen merimiespartaisen "puhuvaisen veljen" ääni kuin pasuuna. Havas kutsuu Skinnaria "Oulun seutujen voimakkaaksi ja lahjakkaaksi herättäjäksi". Oululaisuutensa takia hän tietysti Toppeliukseenkin tutustui, sillä näitä

Oulun Toppeliuksia tämänkin sotaherra oli, muistaakseni sittemmin peräti amiraali.

Mitä lie sitten tapahtunut, koska Skinnari 1890 syrjäytettiin lestadiolaisuudesta. Hän valitsi nyt maalarin ammatin ja hänen tiedetään asustaneen viimeiset vuotensa Heinäpäässä. Joku saattaisi vielä muistaa hänet! Hän liittyi vanhana lestadiolaiseen uusheräykseen, kertoo em. Havas: "Vanheneva vaeltaja nukkui uskossa veriarmoon."

Skinnarin mainittu virsi vltta 1893 pääsi jo 1938 virsikirjaan (khra Havaksen uud.) ja on uudessa virsikirjassa nro 301 nimellä **Usko Jeesukseen (H.W.Pöyhtäri 1939)**. Kokoelmassa Siionin lauluja 5 on Skinnarin laulu **"Pianpa matkamme loppuvi tää, kiitos ett' kyyntelen matkall' on pää"**. Hänen tuotannostaan painettiin myös kokoelma, jolla on pitkänomainen nimi **Jumalan lasten rukous-, ylistys- ja kiitoswirsiiä matkustaissamme elämän tietä läpi vihollisten maan paratiisiin**.

Näin Skinnari, maan ja meren vaeltaja. Tuli mieleen juuri saapunut **Reino Rinteen** Suonnansaaresta lähettämä **Kiitos ihana maa**. Ihminenko pahin ihmisen ja Maan vihollinen!

Oulussa laulettua on edelleenkin saatavissa, mm. Oulu-seuralta. Eikä ole hinnalla pilattu!